ابیاتِ باھُو

رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ

کلامِ حضرت سلطان باھُو رحمۃ اللہ علیہ

S-202

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے مرشد من وچ لائی ہو

نفی اثبات دا پانی ملیں ہر رگے ہرجائی ہو

ابیاتِ باہُو

تصنیفِ لطیف

سُلطان الفقر، سُلطان العارفین، برہان الکاملین

فنا فی ہُو حضرت سُلطان باہُو قدس اللہ سرہ العزیز

شبیر برادرز
زبیدہ سنٹر ۴۰ اردو بازار لاہور
فون: 042-7246006
شبیر برادرز اردو بازار لاہور

الصلوٰۃ والسلام علیک یا رسول اللہ

ابیاتِ باہُوؒ

ناشر	ملک شبیر حسین
سن اشاعت	اگست 2007ء / رجب المرجب 1428ھ
کمپوزنگ	ورڈز میکر
سرورق	اے ایف ایس ایڈورٹائزر اردو بازار لاہور
قیمت	-/24 روپے

شبیر برادرز
اردو بازار لاہور

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لائی ہُو
نفی اثبات دا پانی مِلیس ہر رگے ہر جائی ہُو
اندر بوٹی مشک مچایا جاں پھلاں تے آئی ہُو
جیوے مرشد کامل باہو جیں ایہ بوٹی لائی ہُو

۲

الف اللہ پڑھیوں پڑھ حافظ ہویوں ناں گیا حجابوں پردا ہُو
پڑھ پڑھ عالم فاضل ہویوں بھی طالب ہویوں زر دا ہُو
سیئے ہزار کتاباں پڑھیاں پر ظالم نفس نہ مردا ہُو
باجھ فقیراں کسے نہ ماریا باہو ایہو چور اندر دا ہُو

۳

الف احد جد دتی وکھالی از خود ہویا فانی ہُو
قرب وصال مقام نہ منزل ناں اوتھے جسم نہ جانی ہُو
نہ اوتھے عشق محبت کائی نہ اوتھے کون مکانی ہُو
عینوں عین تھیوسے باہو سِر وحدت سبحانی ہُو

۴

الف اللہ صحی کیتو سے جداں چمکیا عشق اگوہاں ہُو
راتیں دیہاں دیوے تانکھیرے نت کرے اگوہاں سوہاں ہُو
اندر بھاہیں اندر بالن اندر دیو چ دھوھاں ہُو
باہُو شوہ تداں لدھیو سے جداں عشق کیتو سے سوہاں ہُو

۵

الف ایہہ دنیا زن حیض پلیتی کتنی مل مل دھوون ہُو
دنیا کارن عالم فاضل گوشے بہہ بہہ رون ہُو
جیندے گھر وچ بوہتی دنیا اوکھے گھوکر سوون ہُو
جنہاں ترک دنیا تھیں کیتی باہُو واہندی نکل کھلوون ہُو

۶

الف الست بربکم سنیا دل میرے نت قالُو بلیٰ کوکیندی ہُو
حب وطن دی غالب ہوئی ہک پل سوون نہ دیندی ہُو
قہر پوے تینوں رہزن دنیا توں تاں حق دا راہ مریندی ہُو
عاشقاں مول قبول نہ کیتی باہُو توڑے کر زاریاں رُوندی ہُو

۷

الف ایہو نفس اساڈا بیلی جو نال اساڈے سدھا ہُو
زاہد عالم آن نوائے جتھے ٹکڑا ڈیکھے تھدّھا ہُو
جو کوئی اسدی کرے سواری اس نام اللہ دا لدھا ہُو
راہ فقر دا مشکل باہُو گھر ماں نہ سیرا رِدّھا ہُو

۸

الف ازل ابد نوں صحی کیتو سے دیکھ تماشے گزرے ہُو
چوداں طبق دلیندے اندر آتش لائے حجرے ہُو
جنہاں حق نہ حاصل کیتا اوہ دوہیں جہانیں اجڑے ہُو
عاشق غرق ہوئے وِچ وحدت باہُو ویکھ تنہاندے مجرے ہُو

۹

الف اندر ہو تے باہر ہُوا یدم ہو دے نال جلیندا ہُو
ہو دا داغ محبّت والا ہر دم پیا سڑیندا ہُو
جتھے ہو کرے رُشنائی چھوڑ اندھیرا دیندا ہُو
میں قربان تنہاتوں باہُو جہڑا ہُو نوں صحی کریندا ہُو

۱۰

الف ادھی لعنت دنیا تائیں تے ساری دنیا داراں ہُو
جیں راہ صاحب دے خرچ نہ کیتی لین غضب دیاں ماراں ہُو
پیوواں کولوں پُتر کوہاوے بھٹھ دنیاں مکاراں ہُو
جنہاں ترک دنیا دی کیتی باہُو لین باغ بہاراں ہُو

۱۱

الف ایہہ دنیاں زن حیض پلیتی ہرگز پاک نہ تھیوے ہُو
جیں فقر گھر دنیا ہووے لعنت اس دے جیوے ہُو
حُب دنیاں دی رب تھیں موڑے ویلے فکر کچیوے ہُو
سہ طلاق دنیانوں دیئیے جے باہُو سچ پچھیوے ہُو

۱۲

الف ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ہُو
منگن ایمان شرماون عشقوں دل نوں غیرت ہوئی ہُو
جس منزل نوں عشق پچاوے ایمان نوں خبر نہ کوئی ہُو
میرا عشق سلامت رکھیں باہُو ایمانوں دیاں دھروئی ہُو

۱۳

الف ایہ تن میرا چشماں ہووے تے میں مرشد ویکھ نہ رجاں ہُو
لُوں لُوں دے مُڈھ لکھ لکھ چشماں ہک کھولاں ہک کجاں ہُو
اتیناں ڈٹھیاں صبر ناں آوے ہور کتے ول بھجاں ہُو
مُرشد دا دیدار ہے باہُو مینوں لکھ کروڑاں حجاں ہُو

۱۴

الف اندر وچ نماز اساڈی ہکسے جا نیتوے ہُو
نال قیام رکوع سجودے کر تکرار پڑھیوے ہُو
ایہہ دل ہجر فراقوں سڑیا ایہہ دم مرے نہ جیوے ہُو
سچا راہ محمدؐ والا باہُو جیں وچ رب لبھیوے ہُو

۱۵

الف اکھیں سُرخ موہیں تے زردی ہر دلوں دل آہیں ہُو
مہا مہاڑ خوشبوئی والا پہونتا ونج کداہیں ہُو
عشق مشک نہ چھپے رہندے ظاہر تھئیں اتھاہیں ہُو
نام فقیر تنہاندا باہُو جنہاں لامکانی جاہیں ہُو

۱۶

اندر کلمہ کل کل کردا عشق سکھایا کلماں ہُو
چوداں طبق کلمے دے اندر قرآن کتاباں علماں ہُو
کانے کپ کے قلم بناون لکھ نہ سکن قلماں ہُو
باہُو ایہہ کلمہ مینوں پیر پڑھایا ذرا نہ رہیاں الماں ہُو

۱۷

ایہہ تن رب سچے دا حجرا وچ پا فقیرا جھاتی ہُو
ناں کر منت خواج خضر دی تیرے اندر آب حیاتی ہُو
شوق دا دیوا بال ہنیرے متاں لبھی وست کھڑاتی ہُو
مرن تھیں اگے مر رہے باہُو جنہاں حق دی رمز پچھاتی ہُو

۱۸

ایہہ تن رب سچے دا حجرا دل کھڑیا باغ بہاراں ہُو
وچے کوزے وچے مصلے وچے سجدے دیاں تھاراں ہُو
وچے کعبہ وچے قبلہ وچے الا اللہ پکاراں ہُو
کامل مرشد ملیا باہُو اوہ آپے لیسی ساراں ہُو

۱۹

الف اوجھڑ جھل تے مارو بیلا جتھے جالن آئی ہُو
جس کدھی نوں ڈھاہ ہمیشاں اور ڈھٹھی کل دھائی ہُو
نَیں جہاندی وہے سراندی اوہ سکھ نہیں سوندے راہی ہُو
ریت تے پانی جتھے ہوڑں اکٹھے باہُوؒ اتھے نبی نہیں لجھدی کائی ہُو

۲۰

الف آپ نہ طالب ہین کہیں وے لوکاں نوں طالب کردے ہُو
چانوں کھیپاں کردے سیپاں اللہ دے قہر توں ناہیں ڈردے ہُو
عشق مجازی تلکن بازی پیرا دَتّے دھردے ہُو
اوشرمندے ہوسن باہُو اندر روز حشر دے ہُو

۲۱

الف اندر بھی ہُو باہر بھی ہُو باہو کتھاں بھیوے ہُو
سئے ریاضتاں کر کراہاں توڑے خون جگر دا پیوے ہُو
لکھ ہزار کتاباں پڑھ کے دانشمند سدیوے ہُو
نام فقیر تہیندا باہُو قبر جہاندی جیوے ہُو

۲۲

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لاندا ہُو
جس گت اتے سوہنڑا راضی ہوندا اوہو گت سکھاندا ہُو
ہردم یاد رکھے ہر ویلے سوہنا اٹھاندا بھاندا ہُو
آپ سمجھ سمجھیندا باہُو آپ آپے بن جاندا ہُو

۲۳

ب باہو باغ بہارا کھڑیاں نرگس ناز شرم دا ہُو
دل وچ کعبہ صحی کیتو سے پاکوں پاک نرم دا ہُو
طالب طلب طواف تمامی حب حضور حرم دا ہُو
گیا حجاب تھیوسے حاجی باہُو جداں بخشیو س راہ کرم دا ہُو

۲۴

ب بغداد شہر دی کیا نشانی اچیاں لمیاں چیراں ہُو
تن من میرا پرزے پرزے جیوں درزی دیاں لیراں ہُو
اینہاں لیراں دی گل کفنی پا کے رلساں سنگ فقیراں ہُو
بغداد شہر دے ٹکرے منگساں باہُو کرساں میراں میراں ہُو

۲۵

ب۔ بغداد شریف وچ کرا ہاں سودا نیں کیتو سے، ہُو
رتی عقل دی کرا ہاں بھار غماں دا گھد وسے ہُو
بھار بھریرا منزل چوکھیری اوڑک وچ پہتیوسے ہُو
ذات صفات صحی کیتوسے باہُو تاں جمال لدھوسے ہُو

۲۶

ب۔ باہجھ حضوری نہیں منظوری توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ہُو
روزے نفل نماز گزارن توڑے جاگن ساریاں راتاں ہُو
باجھوں قلب حضور نہ ہووے توڑے کڈھن سے زکاتاں ہُو
باہُو باجھ فنا رب حاصل ناہیں ناں تاثیر جماتاں ہُو

۲۷

ب۔ بے ادباں ناں سار ادب دی گئے ادباں توں وانجے ہُو
جیڑھے تھاں مٹی دے بھانڈے کدی نہ ہوندے کانجے ہُو
جیڑھے مڈھ قدیم دے کھیڑے ہوّن کدی نہ ہوندے رانجے ہُو
جیں دل حضور نہ منگیا باہُو گئے دوہیں جہانیں وانجے، ہو

۲۸

ب۔ بزرگی نوں گھت وہن لوڑھائیے ملئے رج مکالا ہُو
لاالہ گھناں مڑھیا مذہب کی لگدا سالا ہُو
اِلّا اللہ گھر میرے آیا جیں آن اٹھایا پالا ہُو
اساں بھر پیالا خضروں پیتا باہُو آبحیاتی والا ہُو

۲۹

ب۔ بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ بھی گہناں بھارا ہُو
نال شفاعت سرورِ عالم چھٹسی عالم سارا ہُو
حدوں بے حد درود نبی نوں جیندا ایڈ پسارا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ملیا نبیؐ سوہارا ہُو

۳۰

ب۔ نبھ چلایا طرف زمیں دے عرشاں فرش ٹکایا ہُو
گھر نہیں ملیا دیس نکالا اساں لکھیا جھولی پایا ہُو
رہ نی دنیاں ناں کر جھیڑا اساڈا اگے دل گھبرایا ہُو
اسیں پردیسی ساڈا وطن دوراڈھا باہو دم دم غم سوایا ہُو

۳۱

ب بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے ہک حرف نہ پڑھیا کسے ہُو
جیں پڑھیا تیں شوہ نہ لدھا جاں پڑھیا کجھ تسے ہُو
چوداں طبق کرن رشنائی انہیاں کجھ نہ دسے ہُو
باجھ وصال اللہ دے باہُو سبھ کہانیاں قصے ہُو

۳۲

ب بوہتی میں اوگن ہاری لاج پئی گل اسدے ہُو
پڑھ پڑھ علم کریہن تکبر شیطان جیہے وتھے مسدے ہُو
لکھاں نوں بھوُ دوزخ والا ہک نت بہشتوں نسدے ہُو
عاشقاں دے گل ہمیشاں باہُو اگے محبوباں دے کسدے ہُو

۳۳

پ پڑھ پڑھ علم ملوک رجھادن کیا ہویا اس پڑھیاں ہُو
ہرگز مکھن مول ناں آوے پھٹے دودھ دے کڑھیاں ہُو
آکھ چینڈورا ہتھ کے آیو اس انگوری چھٹیاں ہُو
ہک دل خستہ رکھیں راضی باہُو لین عبادت رہیاں ہُو

۳۴

ب پڑھ پڑھ عالم کرن تکبّر حافظ کرن وڈیائی ہُو
گلیاں دے وچ پھرن نمانے وتن کتاباں چائی ہو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا اوتھے پڑھن کلام سوائی ہو
دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باہُو جنہاں کھادھی ویچ کمائی ہو

۳۵

ب پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت وہری ہُو
اندر جھگی بہئی لٹیوے تن من خبر ناں موری ہُو
مولا والی سدا سکھالی دل توں لاہ تکوری ہُو
باہو رب تہناں نوں حاصل جنہاں جگ ناں کیتی چوری ہُو

۳۶

ب پڑھ پڑھ علم ہزار کتاباں عالم ہوے بھارے ہُو
اک حرف عشق دا پڑھن نہ جانن بھلے پھرن بچارے ہُو
اک نگاہ جے عاشق ویکھے لکھ ہزاراں تارے ہُو
لکھ نگاہ جے عالم ویکھے کسے نہ کدھی چاڑھے ہُو
عشق عقل وچ منزل بھاری سیّاں کوہاندے پاڑے ہُو
جنہاں عشق خرید نہ کیتا باہو اوہ دوہیں جہانیں مارے ہُو

۳۷

پ پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا تلوہاں ہُو
بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیتا دوہاں ہُو
سر دیتاں جے سِر ہتھ آوے سودا ہار نہ توہاں ہُو
وڑیں بزار محبت والے باہُو کوئی رہبر لے کے سوہاں ہُو

۳۸

پ پاک پلیت نہ ہوندے ہرگز توڑے رہندے وچ پلیتی ہُو
وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہُو
ہک بتخانیں واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ہُو
فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باہُو عشق نماز جاں نیتی ہُو

۳۹

پ پیر ملیاں جے پیڑ ناں جاوے اس نوں پیر کی دھرناں ہُو
مُرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں اوہ مُرشد کی کرناں ہُو
جس ہادی کولوں ہدایت ناہیں اوہ ہادی کی پھڑناں ہُو
جے سر دیتاں حق حاصل ہووے باہُو اس موتوں کی ڈرناں ہُو

۴٠

پ پاٹا دامن ہویا پرانا کچرک سیوے درزی ہُو
حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ہُو
باجھ مربّی کسے نہ لدّھی گجھی رمز اندر دی ہُو
اوسے راہ ول جائیے باہُو جس تھیں خلقت ڈردی ہُو

۴١

پ پنجے محل پنجاں وچ جانن ڈیوا کت ول دھریئے ہُو
پنجے مہر پنجے پٹواری حاصل کت ول بھریئے ہُو
پنجے امام تے پنجے قبلے سجدہ کت ول کریئے ہُو
باہُو جے صاحب سر منگے ہرگز ڈھل نہ کریئے ہُو

۴٢

ت تارک دنیا تد تھیوسے جداں فقر ملیوسے خاصا ہُو
راہ فقر دا تد لدھیوسے جداں ہتھ پکڑیوسے کاسا ہُو
دریا وحدت دا نوش کیتوسے اجاں بھی جی پیاسا ہُو
راہ فقر رت ہنجو رووں باہُو لوکاں بھانے ہاسا ہُو

۴۳

ت تلہ بنھ توکل والا ہو مردانہ تر یئیے ہُو
جیں دُکھ تھیں سکھ حاصل ہووے اس دُکھ تھیں نہ ڈریئیے ہُو
اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ یُسْرًا آیا چت اسے ول دھریئیے ہُو
اوہ بے پرواہ درگاہ ہے باہُو اوتھے رو رو حاصل بھریئیے ہُو

۴۴

ت تن من یار میں شہر بنایا دل وچ خاص محلّہ ہُو
آن الف دل وسوں کیتی میری ہوئی خوب تسلّہ ہُو
سب کچھ مینوں پیا سنیوے جو بولے ماسو اللہ ہُو
دردمنداں ایہہ رمز پچھاتی باہُو بےدرداں سر کھلّہ ہُو

۴۵

ت توڑے تنگ پرانے ہو دن گجھے نہ رہندے تازی ہُو
مار نقارہ دل وچ وڑیا کھیڈ گیا اک بازی ہُو
ماردلاں نوں جول دتونیں جدوں تکے نَنّ نیازی ہُو
انہاں نال کیہ ہویا باہُو جنہاں یار نہ رکھیا راضی ہُو

۴۶

ت تسبیح داتوں کسبی ہویوں ماریں دم ولیہاں ہُو
من دا منکا اک نہ پھیریں گل پائیں پنج دیہاں ہُو
دین لگیاں گل گھوٹو آوے لین لگیاں جھٹ شیہاں ہُو
پتھر چیت جنہاں دے باہُو اوتھے ژرایا وسناں مینہاں ہُو

۴۷

ت تدوں فقیر شتابی بنڈا جد جان عشق وچ ہارے ہُو
عاشق شیشا تے نفس مربی جان جاناں توں وارے ہُو
خود نفسی چھڈ ہستی جھیڑے لاہ سیروں سب بھارے ہُو
باہُو باہجھ مویاں نہیں حاصل تھیندا توڑے سے سانگ اتارے ہُو

۴۸

ت توں تاں جاگ ناں جاگ فقیرا انت نوں لوڑ جگایا ہُو
اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے، جاگے جاں مطلب پایا ہُو
اہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سنایا ہُو
میں تاں بھلی دیندی ساں باہو مینوں مرشد راہ دکھایا ہُو

۴۹

ت تسبی پھری تے دل نہیں پھریا کی لیناں تسبی پھڑ کے ہُو
علم پڑھیا تے ادب نہ سکھیا کی لیناں علم نوں پڑھ کے ہُو
چلے کٹے تے کجھ نہ کھٹیا کی لیناں چلیاں وڑ کے ہُو
جاک بناں دُدھ جمدے ناہیں باھو بھانویں لال ہوون کڑھ کڑھ کے ہُو

۵۰

ث ثابت صدق تے قدم اگیرے تائیں رب لبھیوے ہُو
لُوں لُوں دے وچ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیوے ہُو
ظاہر باطن عین عیانی ہُو ہُو پیا سنیوے ہُو
نام فقیر تنہا دا باھو قبر جہاندی جیوے ہُو

۵۱

ث ثابت عشق تنہاں نیں لدھا جنہاں ترٹی چوڑ چا کیتی ہُو
ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی ناں سجدہ کرن مسیتی ہُو
خالص نیل پرانے اتے نہیں چڑھدا رنگ مجیٹھی ہُو
قاضی آن شرع ول باھو کدیں عشق نماز نہ نیتی ہُو

۵۲

ج۔ جو دل منگے ہووے ناہیں ہووَن رِیہا پرے ہُو
دوست نہ دیوے دل دا دارو عشق نہ واگاں پھیرے ہُو
اس میدان محبت دے وِچ مِلن تا تکھیرے ہُو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں رکھیا قدم اگیرے ہُو

۵۳

ج جے توں چاہیں وحدت ربدی تاں مل مرشدیاں تلیاں ہُو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیوں سبھ کلیاں ہُو
انہاں گلاں وچوں ہک لالہ ہوسی گل نازک گل پھلیاں ہُو
دو ہیں جہانیں مٹھے باہو جنہاں سنگ کیتا دو ڈلیاں ہُو

۵۴

ج جس الف مطالیہ کیتا ب دا باب نہ پڑھدا ہو
چھوڑ صفاتی لدھسن ذاتی اوہ عامی دور جا کردا ہُو
نفس امارہ کتڑا جانے تے ناز نیاز نہ دھردا ہُو
کیا پرواہ تنہانوں باہو جنہاں گھاڑو لدھا گھر دا ہُو

۵۵

ج جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل بخت نہ بختی ہُو
استاد ازل دے سبق پڑھایا ہتھ دتس دل بختی ہُو
بر سر آیاں دم ناں ماریں جا سر آوے سختی ہُو
پڑھ توحید تاں تھیویں واصل باہُو سبق پڑھیوے وقتی ہُو

۵۶

ج جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل درد نہ پھُٹی ہُو
اس دل تھیں سنگ پتھر چنگے جو دل غفلت اٹی ہُو
جیں دِل عشق حضور نہ منگیا سو درگاہوں سُٹی ہُو
ملیا دوست نہ انہاں باہُو جنہاں چوڑ نہ کیتی ترٹی ہُو

۵۷

ج جیں دِل عشق خرید نہ کیتا سوئی خسرے مرد زنانے ہُو
خنثے خسرے ہر کوئی آکھے مردا آکھے مردانے ہُو
گلیاں دیوچ پھرن ازیلے جیوں جنگل ڈھور دیوانے ہُو
مرداں تے نمرداں دی گل تداں پوسی باہُو جداں عاشق بہسن گانے ہُو

۵۸

ج۔ جیں دِینہہ دا ایں در تینڈے تے سجدہ صحی وَنج کیتا ہُو
اس دِینہہ دا سر فدا تھائیں ہیں بیا در بار نہ لیتا ہُو
سر دیوان سِر آکھن ناہیں، اساں شوق پیالا پیتا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں عشق سلامت کیتا ہُو

۵۹

ج۔ جو پاکی بن پاک ماہی دے سو پاکی جان پلیتی ہُو
ہک بتخانیں جا واصل ہوئے ہک خالی رہے مسیتی ہُو
عشق دی بازی انہاں لئی جنہاں سر دنیاں ڈھل ناں کیتی ہُو
ہرگز دوست نہ ملدا باہُو جنہاں ترٹی چوڑ نہ کیتی ہُو

۶۰

ج۔ جو دم غافل سو دم کافر اساں توں مرشد ایہہ پڑھایا ہُو
سنیا سخن گیاں کھل اکھیں اساں چت مولا دل لایا ہُو
کیتی جان حوالے رب دے اسا ایسا عشق کمایا ہُو
مرن توں اگے مر گئے باہُو تاں مطلب نوں پایا ہُو

۶۱

ج۔ جتھے رتی عشق وکاوے اوتھے مناں ایمان دیوے ہُو
کتب کتاباں ورد وظیفے اوتر چا کچیوے ہُو
باجھوں مرشد کجھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھیوے ہُو
مریئے مرن تھیں اگے باہو تاں رب حاصل تھیوے ہُو

۶۲

ج۔ جنگل دے وچ شیر مریلا باز پوے وچ گھر دے ہُو
عشق جیہا صراف ناں کوئی کجھ ناں چھوڑے وچ زر دے ہُو
عاشقاں نیند بُھکھ ناں کائی عاشق مول نہ مردے ہُو
عاشق جیندے تداں ڈٹھوسے باہو جداں صاحب اگے سر دھردے ہُو

۶۳

ج۔ جنہاں عشق حقیقی پایا موہوں نہ کجھ الاون ہُو
ذکر فکر وچ رہن ہمیشاں دم نوں قید لگاون ہُو
نفسی، قلبی، روحی، سری خفی اخفیٰ ذکر کمان ہُو
میں قربان تنہاں توں باہو جیہڑے اکس نگاہ جواون ہُو

۶۴

ج۔ جیوندے کے جانن سار مویاں دی سو نے جو مروا ہُو
قبراں دے وچ اَن ناں پانی اتھے خرچ لوڑیندا گھر دا ہُو
اک وچھوڑا ماپیو بھائیاں دوجا عذاب قبر دا ہُو
واہ نصیب انہاندا باہُو جہڑا وچ حیاتی مروا ہُو

۶۵

ج۔ جیوندیاں مر رہناں ہووے تاں دلیس فقیراں بہیئے ہُو
جے کوئی سٹے گودڑ کوڑا وانگ ارروڑی سہیئے ہُو
جے کوئی کڈھے گالہاں مہنے اس نوں جی جی کہیئے ہُو
گِلا الاہماں بھنڈی خواری یار دے پاروں سہیئے ہُو
قادر دے ہتھ ڈورا ساڈی باہُو جیوں رکھے تیوں رہیئے ہُو

۶۶

ج۔ جے رب ناتیاں دھوتیاں ملدا تاں ملدا ڈڈواں مچھیاں ہُو
جے رب لمیاں والاں ملدا تاں ملدا بھیڈاں سیاں ہُو
جے رب راتیں جاگیاں ملدا تاں ملدا کال کڑچھیاں ہُو
جے رب جتیاں ستیاں ملدا تاں ملدا ڈانداں خصیاں ہُو
انہاں گلاں رب حاصل ناہیں باہُو رب ملدا دلیاں ہچھیاں ہُو

۶۷

ج جنہاں شوہ الف تھیں پایا پھول قرآن نا پڑھدے ہُو
اوہ مارن دم محبت والا، دُور ہویونیں پردے، ہُو
دوزخ بہشت غلام تنہاندے چاکیتونے بردے، ہُو
میں قربان تنہاں دے باہُو جہڑے وحدت دے وچ وڑدے ہُو

۶۸

ج جے کر دین علم وچ ہوندا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ہُو
اٹھاراں ہزار جو عالم آہا اوہ اگے حسینؓ دے مردے، ہُو
جے کجھ ملاحظہ سرورؐ دا کردے تاں خیمے تمبو کیوں سڑدے، ہُو
جیکر مندے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کردے ہُو
پر صادق دین تنہاں دے باہُو جو سر قربانی کردے ہُو

۶۹

ج جد دا مرشد کاسا دِتڑا تد دی بے پرواہی، ہُو
کی ہویا جے راتیں جاگیوں جے مرشد جاگ نا لائی ہُو
راتیں جاگیں تے کریں عبادت ڈینہہ نندیا کریں پرائی ہُو
کوڑا تخت دنیا دا باہُو تے فقر سچی بادشاہی، ہُو

۷۰

ج۔ جاں تائیں خودی کریں خود نفسوں تاں تائیں رب پانویں ہُو
شرط فنا نوں جانئیں ناہیں تے نام فقیر رکھاویں ہُو
موئے باہجھ نہ سوہندی الفی اینویں گل وچ پانویں ہُو
نام فقیر تد سوہندا باہُو جد جیوندیاں مر جاویں ہُو

۷۱

ج۔ جنگل بیلیندیاں جنگل بھوندیاں میری ہکا گل نہ پکی ہُو
چلے چلیے مکے حج گزاریاں میری دل دی ڈور نہ ڈکی ہُو
تریھے روزے پنج نمازاں ایہہ بھی پڑھ پڑھ تھکی ہُو
سبھے مراداں حاصل ہویاں باہُو جاں کامل نظر مہر دی تکی ہُو

۷۲

ج۔ جاں جاں ذات نہ تھیوے باہُو تاں کم سد یوے ہُو
ذاتی نال صفاتی ناہیں تاں تاں حق لبھیوے ہُو
اندر بھی ہُو باہر بھی ہُو باہُو کتھے لبھیوے ہُو
جیندے اندر حب دنیا باہُو اوہ مول فقیر نہ تھیوے ہُو

۷۳

ج۔ جس دل اسم اللہ دا چمکے عشق بھی کردا ہلّے ہُو
بھار کستوری دے چھیدے ناہیں بھانویں دے رکھئے سیئے پلّے ہُو
انگلیں دے پچھے دیہہ ناہیں چھپدے دریا نہیں رہندے ٹھلّے ہُو
اسیں اوسے وچ اوہ اساں وچ باہُو یاراں یار سوّلے ہُو

۷۴

چ۔ چڑھ چناں تے کر رشنائی ذکر کریندے تارے ہُو
گلیاں دے وچ پھرن نما تے لعلاں دے ونجارے ہُو
شالا مسافر کوئی نہ تھیوے ککھ جنہاں توں بھارے ہُو
تاڑی مار اڈاؤ ناں باہُو اساں آپے اڈن ہارے ہُو

۷۵

چ۔ چڑھ چنا تے کر رشنائی تارے ذکر کریندے تیرا ہُو
تیرے جہے چن کئی سے چڑھدے سانوں سجناں باجھ ہنیرا ہُو
جتھے چن اساڈا چڑھدا اُتھے قدر نہیں کجھ تیرا ہُو
جس دے کارن اساں جنم گوایا باہُو یار ملے اک پھیرا ہُو

۷۶

ح حافظ پڑھ پڑھ کرن تکبر مُلّاں کرن وڈیائی ہُو
ساون مانہہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی ہُو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا اُتھے پڑھن کلام سوائی ہُو
دوہیں جہانیں مُٹھے باہُو جنہاں کھادھی ویچ کمائی ہُو

۷۷

خ- خام کیہ جانن سار فقر دی جہڑے محرم ناہیں دل دے ہُو
آب مٹی تھیں پیدا ہوئے خامی بھانڈے گِل دے ہُو
لعل جواہراں دا قدر کی جانن جو سوداگر بل دے ہُو
ایمان سلامت سوئی ویسن باہُو جہڑے بھج فقیراں ملدے ہُو

۷۸

د- دل دریا سمندروں ڈوگھے کون دلاں دیاں جانے ہُو
وچے بیڑے وچے جھیڑے وچے ونجھ موہانے ہُو
چوداں طبق دلے دے اندر جتھے عشق تمبو دنج تانے ہُو
جو دل دا محرم ہووے باہو سوئی رب پچھانے ہُو

۷۹

د- دل دریا سمندروں ڈونگھا غوطہ مار غواصی ہُو
جیں دریا وچ نوش نہ کیتا رہسی جان پیاسی ہُو
ہر دم نال اللہ دے رکھن ذکر فکر دے آسی ہُو
اس مرشد تھیں زن بہتر باہُو جو پھند فریب لباسی ہُو

۸۰

د- دل دریا خواجہ دیاں لہراں گھمن گیر ہزاراں ہُو
رہن دلیلاں وچ فکر دے بیحد بے شماراں ہُو
ہک پردیسی دو جانیوں لگ گیا تریاں بےسمجھی دیاں ماراں ہُو
ہن کھیڈن سبھ بھلیا باہُو حد عشق چنگھاڑیاں دھاراں ہُو

۸۱

د- دلے وچ دل جو آکھیں سو دل دور دلیلوں ہُو
دل دا دور اگوہاں کیجے کثرت کنوں قلیلوں ہُو
قلب کمال جمالوں جسموں جوہر جاہ جلیلوں ہو
قبلہ قلب منوّر ہویا باہو خلوت خاص خلیلوں ہُو

۸۲

د۔ دل کالے کولوں منہ کالا چنگا جے کوئی اس نوں جانے ہُو
منہ کالا دل اچھا ہووے تاں دل یار پچھانے ہُو
ایہہ دل یار دے پچھے ہووے متاں یار وی کدی پچھانے ہُو
سَے عالم چھوڑ مسیتاں نٹھے باہُو جد لگے نیں دل ٹکانے ہُو

۸۳

د۔ دل تے دفتر وحدت والا دائم کریں مطالیا ہُو
ساری عمراں پڑھدیاں گزری جہلاں دے وچ جالیا ہُو
اکو اسم اللہ دا رکھیں اپنا سبق مطالیا ہُو
دوہیں جہان غلام تنہاندے باہُو جنیں دل اللہ سمبھالیا ہُو

۸۴

د۔ درد اندر دا اندر ساڑے باہر کراں تا گھائل ہُو
حال اساڈا کیویں اوہ جانن جو دنیا تے مائل ہُو
بحر سمندر عشقے والا ہر دم رہندا حائل ہُو
پہنچ حضور آسان نہ باہُو اساں نام تیرے دے سائل ہُو

۸۵

د- درد منداں دے دُھوئیں دُھکھدے ڈردا کوئی ناں سیکے ہُو
انہاں دھُوآں دے تا تکھیرے محرم ہووے تاں سیکے ہُو
چھک شمشیر کھڑا ہے سر تے ترس پوس تاں تھکے ہُو
ساہورے گُڑ دیئے اپنے ونجناں باہُو سدا ناں رہناں پیکے ہُو

۸۶

د- درد منداں داخون جو پیندا کوئی برہوں باز مریلا ہُو
چھاتی دے وچ کیتس ڈیرا جیویں شیر بیٹھا بیلا ہُو
ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلا پیلا ہُو
اس پیلے دا دسوا ناں کیجئے باہُو پیلے باجھ ناں ہوندا میلا ہُو

۸۷

د- دین تے دنیاں سکیاں بھیناں تینوں عقل نہیں سمجھیندا ہُو
دونویں اکس نکاح وچ آون تینوں شرع نہیں فرمیندا ہُو
جویں اگ تے پانی ٹھاں اکٹے وچ واسا نہیں کریندا ہُو
دوہیں جہانیں مٹھا باہُو جیہڑا دعوے کوڑ کریندا ہُو

۸۸

د- دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سونہدی، ہُو
نقش نگار کرے بہتیرے زن خوباں سبھ مونہدی ہُو
بجلی وانگوں کرے لشکارے سر دے اُتوں جھوندی ہُو
حضرت عیسیٰؑ دی سلھ وانگوں باہو راہ ویندیاں نوں کونہدی ہُو

۸۹

د- دنیا ڈھونڈن والے کُتے در در پھرن حیرانی ہُو
ہڈی اُتے ہوڑ تنہاں دی لڑدیاں عمر وہانی ہُو
عقل دے کوتاہ سمجھ نہ جانن پیون لوڑن پانی ہُو
باجھوں ذکر ربے دے باہو کوڑی رام کہانی ہُو

۹۰

د- دُودھ تے دہی ہر کوئی رڑکے عاشق بھار رڑکیندے ہُو
تن چیوڑا من مندھانی، آہیں نال ہلیندے ہُو
دکھاں دا نیترا کڈھے لسکارے غماں دا پانی پیندے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہو جیہڑے ہڈاں توں مکھن کڈھیندے ہُو

۹۱

د- درد منداں دیاں آہیں کولوں پہاڑ پتھر دے جھڑدے ہُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں بھج ناگ زمین وچ وڑدے ہُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں آسمانوں تارے جھڑدے ہُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں باہُو عاشق مول نہ ڈردے ہُو

۹۲

د- دلیلاں چھوڑ وجودوں ہشیار فقیرا ہُو
بنھ توکّل پنچھی اڈدے پلّے خرچ نہ زیرا ہُو
روز روزی اُڈ کھاݨ ہمیشہ نہیں کردے نال ذخیرا ہُو
مولا خرچ پوہنچاوے باہُو جو پتھر وچ کیڑا ہُو

۹۳

د- دِل بازار تے مُنہ دروازہ سینہ شہر ڈسیندا ہُو
رُوح سوداگر نفس ہے راہزن جہڑا حق دا راہ مریندا ہُو
جاں توڑی ایہہ نفس نہ ماریں تاں ایہہ وقت کھڑیندا ہُو
کردا ہے زایا ویلا باہُو جان نوں تاک مریندا ہُو

۹۴

ذ۔ ذاتی نال ناں ذاتی رلیا سو کم ذات سڈیوے، ہُو
نفس کتے نوں بنھ کراہاں فہما فہم پچھیوے، ہُو
ذات صفاتوں مہناں آدے جداں ذاتی شوق نپیوے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جنہاں دی جیوے، ہُو

۹۵

ذ۔ ذکر سب اُرے اُریرے جاں جان فدا تاں فانی ہُو
فدا فانی تنہا نوں حاصل جہڑے وسن لامکانی ہُو
فدا فانی اونہاں نوں ہویا جنہاں چکھی عشق دی کانی، ہُو
باہُو ہُو دا ذکر سڑیندا ہر دم یار ناں ملیا جانی، ہُو

۹۶

ذ۔ ذکر کنوں کر فکر ہمیشاں ایہہ لفظ تکھا تلواروں ہُو
کڈھن آہیں تے جان جلاون فکر کرن اسراروں، ہُو
ذاکر سوئی جہڑے فکر کماون ہک پلک ناں فارغ یاروں، ہُو
فکر دا پھٹیا کوئی نہ جیوے پٹے مڈھ چا یاڑوں ہُو
حق دا کلمہ آکھیں باہُو رب رکھے فکر دی ماروں ہُو

۹۷

ر۔ راہ فقر دا پرے پریرے اوڑک کوئی نہ دِسّے ہُو
ناں اُتھے پڑھن پڑھاون کوئی ناں اُتھے مسلے قصّے ہُو
ایہہ دنیا بت پرستی مت کوئی اس تے وِسّے ہُو
موت فقیری جیں سر آوے باہُو معلم تھیوے تسّے ہُو

۹۸

ر۔ راتیں رتی نیندر نہ آوے وہاں رہے حیرانی ہُو
عارف دی گل عارف جانے کیا جانے نفسانی ہُو
کر عبادت پچھوتاسیں تیری زایا گئی جوانی ہُو
حق حضور اُنہاں نوں حاصل باہُو جنہاں ملیا شاہ جیلانی ہُو

۹۹

ر۔ راتیں نیٹن رت ہنجوں روون تے ڈیہاں غمزدہ غم داہُو
پڑھ توحید وڑیا تن اندر سُکھ آرام ناں سمدا ہُو
سر سولی تے چاڑھیو نے ایہو راز پرم دا ہُو
سدھا ہوکو ہیوئیے باہو قطرہ رہے ناں غم دا ہُو

۱۰۰

ت۔ رات اندھیری کالی دے وِچ عشق چراغ جلاندا ھُو
جیندی سِک توں دِل چا نیوے توڑیں نہیں آواز سُناندا ھُو
اوجھڑ جھل تے مار وُ بیلے اتھے دم دم خوف شِہاندا ھُو
تھل جل جنگل گئے جھگیندے باھو کامل نینہہ جنہاندا ھُو

۱۰۱

ت۔ رحمت اس گھر وِچ وسے جتھے بلدے دیوے ھُو
عشق ہوائی چڑھ گیا فلک تے کتھے جہاز گھتیوے ھُو
عقل فِکر دی بیڑی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ھُو
ہر جا جانی دسے باھو جتول نظر کچیوے ھُو

۱۰۲

ت۔ روزے نفل نمازاں تقوے سبھو کم حیرانی ھُو
انہیں گلیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود دانی ھُو
ہمیش قدیم جلیندا ملیو سو یار، یار نہ جانی ھُو
ورد وظیفے تھیں چھٹ رہسی باھُو جد ہور ہسی فانی ھُو

۱۰۳

ز۔ زبانی کلمہ ہر کوئی پڑھدا دل دا پڑھدا کوئی ہُو
جتھے کلمہ دل دا پڑھیئے اتھے ملے زبان ناں ڈھوئی ہُو
دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کی جانن یار گلوئی ہُو
ایہہ کلمہ اسانوں پیر پڑھایا باہُو میں سدا سوہاگن ہوئی ہُو

۱۰۴

ز۔ زاہد زہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ہُو
عاشق غرق ہوئے وِچ وحدت اللہ نال محبت رازاں ہُو
مکھی قید شہد وچ ہوئی کیا اڑسی نال شہبازاں ہُو
جنہاں مجلس نال نبیؐ دے باہُو سوئی صاحب نازنواں ہُو

۱۰۵

س۔ سبق صفاتی سوئی پڑھدے جو وت ہینے ذاتی ہُو
علموں علم انہاں نوں ہویا جیڑھے اصلی تے اثباتی ہُو
نال محبت نفس کٹھونے کڈھ قضادی کاتی ہُو
بہرہ خاص انہاں نوں باہُو جنہاں لدھا آب حیاتی ہُو

۱۰۶

س سوز کنوں تن سڑیا سارا ایں تے ڈکھاں ڈیرے لائے ہُو
کوئل وانگ کو کیندی وتاں ناں وِنجن دن اضائے ہُو
بول پپیہا رُت ساون آئی متاں مولا مینہ وسلائے ہُو
ثابت صدق تے قدم اگوہاں باہُو رب سکدیاں وست ملائے ہُو

۱۰۷

س سَے روزے سَے نفل نمازاں سَے سجدے کر کر تھکّے ہُو
سَے واری مکّے حج گزارن دل دی دوڑ نہ مکّے ہُو
چلّے چلیئے جنگل بھونا اس گل تھیں ناں پکّے ہُو
سبھے مطلب حاصل ہوندے باہُو جد پیر نظر اک تکّے ہُو

۱۰۸

س سُن فریاد پیراں دیا پیرا میری عرض سنئیں کن دھر کے ہُو
بیڑا اڑیا میرا وچ کپر اندے جتھے مچھ نہ بہندے ڈر کے ہُو
شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر لیو جھٹ کر کے ہُو
پیر جنہاندے میراں باہُو اوہی کدھی لگدے تر کے ہُو

۱۰۹

س۔ سُن فریاد پیراں دیا پیرا میں آکھ سناواں کینوں ہُو
تیرے جیہا مینوں ہور نہ کوئی میں جیہیاں لکھ تینوں ہُو
پھول نہ کاغذ بدیاں والے در توں دھک نہ مینوں ہُو
میں وچ ایڈ گناہ نہ ہوندے باہُو توں بخشیندوں کینوں ہُو

۱۱۰

س۔ سو ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے منہ نہ بولن پھکا ہُو
لکھ ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے گل کریندے ہکا ہُو
لکھ کروڑ تنہاں توں صدقے جہڑے نفس رکھیندے جھکا ہُو
نیل پدم تنہاں توں صدقے باہُو جہڑے ہوون سون سڈاون سکا ہُو

۱۱۱

س سینے وچ مقام ہے کیندا اسانوں مرشد گل سمجھائی ہُو
ایہو ساہ جو آوے جاوے ہور نہیں شے کائی ہُو
اس نوں اسم الاعظم آکھن ایہو سِرّ الٰہی ہُو
ایہو موت حیاتی باہُو ایہو بھیت الٰہی ہُو

۱۱۲

ش شور شہر تے رحمت وسّے جتھے باہُو جالے ہُو
باغباناں دے بوٹے وانگوں طالب نت سمہالے ہُو
نال نظارے رحمت والے کھڑا حضوروں پالے ہُو
نام فقیر تنہاندا باہُو جہڑا گھر وچ یار وکھالے ہُو

۱۱۳

ش شریعت دے دروازے اچے راہ فقر دا موری ہُو
عالم فاضل لنگھن نہ دیندے جو لنگھدا سو چوری ہُو
پٹ پٹ اٹاں وٹے مارن دردمنداں دے کھوری ہُو
راز ماہی دا عاشق جانن باہُو کی جانن لوک اتھوری ہُو

ص صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے جو جا پہتے وچ ذاتی ہُو
علم وعمل انہاں وچ ہووے جہڑے اصلی تے اثباتی ہُو
نال محبت نفس کٹھونیں، گھن رضا دی کاتی ہُو
چوداں طبق دلے دے اندر باہُو پا اندر دی جھاتی ہُو

۱۱۵

ص۔ صُورت نفس امارہ دی کوئی کتا گلر کالا ہُو
کُوکے نُوکے لہو پیوے منگے چرب نوالا ہُو
کھبے پاسوں اندر بیٹھا دل دے نال سنبھالا ہُو
ایہہ بدبخت ہے وڈا ظالم باھُو کرسی اللہ ٹالا ہُو

۱۱۶

ض ضروری نفس کُتے نوں قیما قیم کچیوے ہُو
نال محبت ذکر اللہ دم دم پیا پڑھیوے ہُو
ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ذاتوں ذات ڈسیوے ہُو
دو ہیں جہان غلام تنہاندے باھُو جنہاں ذات لبھیوے ہُو

۱۱۷

ط طالب غوث الاعظم والے شالا کدے نہ ہوون ماندے ہُو
جیندے اندر عشق دی رتی سدا رہن کرلاندے ہُو
جینوں شوق ملن دا ہووے لے خوشیاں نت آندے ہُو
دو ہیں جہان نصیب تنہاندے باھُو جہڑے ذاتی اسم کماندے ہُو

۱۱۸

ط طالب بݨ کے طالب ہوویں اوسے کوں پیا گانویں ہُو
سچا لڑ ہادی دا پھڑ کے او ہو توں ہو جانویں ہُو
کلمے دا توں ذکر کماویں کلمیں نال نہانویں ہُو
اللہ تینوں پاک کریسی باہُو جے ذاتی اسم کمانویں ہُو

۱۱۹

ظ ظاہر ویکھاں جانی تائیں نالے دِسّے اندر سینے ہُو
برہوں ماری میں نت پھراں مینوں ہس لوک نا بینے ہُو
میں دل وچوں ہے شوہ پایا لوک جادن مکّے ملینے ہُو
کہے فقیر میراں دا باہُو سب دلاندے وچ خزینے ہُو

۱۲۰

ع علموں باجھوں فقر کماوے کافر مرے دیوانہ ہُو
سے وہیاندی کرے عبادت رہے اللہ کنوں بیگانہ ہُو
غفلت کنوں نہ کھلیس پردے دِل جاہل بُت خانہ ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ملیا یار یگانہ ہُو

۱۲۱

ع۔ عقل فکر دی جا نہ کائی جتھے وحدت سرّ سبحانی ہُو
ناں اوتھے مُلاں پنڈت جوشی ناں اُتھے علم قرآنی ہُو
جدا احمد احد وکھالی ڈتا تاں کل ہووے فانی ہُو
علم تمام کیتونے حاصل باہُو کتاباں ٹھپ آسمانی ہُو

۱۲۲

ع۔ عشق مؤذن دتیاں بانگاں کنیں بلبل پیوسے ہُو
خون جگر دا کڈھ کراہاں وضو صاف کیتوسے ہُو
سُن تکبیر فنا فی اللہ والی مرن محال تھیوسے ہُو
پڑھ تکبیر تھیوسے واصل باہُو تداں شکر کیتوسے ہُو

۱۲۳

ع۔ عاشق پڑھن نماز پرم دی جیں وچ حرف نہ کوئی ہُو
جیہاں کیہاں نیّت نہ سکّے اوتھے دردمنداں دل ڈھوئی ہُو
اکھیں نیر تے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کریوئی ہُو
جیبھ نہ ہلے تے ہوٹھ نہ پھڑکن باہُو خاص نمازی سوئی ہُو

۱۲۴

ع۔ عاشق ہوویں تے عشق کماویں دل رکھیں وانگ پہاڑاں ہُو
لکھ لکھ بدیاں تے ہزار الاہمے کر جانیں باغ بہاراں ہُو
منصور جیہے چُک سولی دتے جیہڑے واقف کل اسراراں ہُو
سجدیوں سر نہ چائیے باہُو توڑیں کافر کہن ہزاراں ہُو

۱۲۵

ع۔ عاشق راز ماہی دے کولوں کدی نہ ہوون واندے ہُو
نیندر حرام تنہاں تے ہوئی جہڑے اسم ذات کماندے ہُو
ہک پل مول آرام نہ کردے دینہہ رات وتن کرلاندے ہُو
جنہاں الف صحی کر پڑھیا باہُو واہ نصیب تنہاندے ہُو

۱۲۶

ع عاشق عشق ماہی دے کولوں نت پھرن ہمیشاں کھیوے ہُو
جنہاں جنید یان جان ماہی نوں ڈتی اوہ دہیں جہانیں جیوے ہُو
شمع چراغ جنہاں دل روشن اوہ کیوں بالن ڈیوے ہُو
عقل فکر دی پہنچ نہ کاتی باہُو اوتھے فانی فہم پچھیوے ہُو

۱۲۷

ع۔ عاشق دی دل موم برابر معشوقاں دل کاہلی ہُو
طاماں دیکھے تُر تُر تکّے جیو بازاں دی چالی ہُو
بازبے چارا کیونکر اُڈّے پیریں پیوس دوالی ہُو
جیں دل عشق خرید نہ کیتا باہو دوہاں جہانوں خالی ہُو

۱۲۸

ع۔ عاشقاں ہکو وضو جو کیتا روز قیامت تائیں ہُو
وچ نماز رکوع سجود دے ہندے سنج صبائیں ہُو
ایتھے اوتھے دو ہیں جہانیں سبھ فقر دیاں جائیں ہُو
عرش کولوں سئے منزل اگے باہُو پیا کم تنہائیں ہُو

۱۲۹

ع۔ عشق دی بازی ہر جا کھیڈی شاہ گدا سلطاناں ہُو
عالم فاضل عاقل دانا کردا چا حیراناں ہُو
تنبو کھوڑ لتھا وچ دل دے چا جوڑیس خلوت خاناں ہُو
عشق امیر فقیر منیندے باہُو کیا جانے لوک بیگاناں ہُو

۱۳۰

ع- عشق دریا محبت دے وچ تھی مردانہ تریئے، ہُو
جتھے لہر غضب دیاں ٹھاٹھاں قدم اتھائیں دھریئے، ہُو
اوجھڑ جھنگ بلائیں بیلے ویکھو ویکھ نہ ڈریئے، ہُو
نام فقیر تد تھیندا باہُو جد وچ طلب دے مریئے ہُو

۱۳۱

ع- عشق اسانوں لیساں جاتا لتّھا مل مہاڑی ہُو
ناسوّے نال سون دیوے جیویں بال رہاڑی ہُو
پوہ ماہنہ منگے خربوزے میں کتھوں لیساں واڑی ہُو
عقل فکر دیاں بھل گیاں گلاں باہُو جد عشق وجائی تاڑی ہُو

۱۳۲

ع- عشق جہاندے ہڈیں رچیا اوہ رہندے چپ چپاتے ہُو
لوں لوں دے وچ لکھ زباناں اوہ پھردے گنگے باتے ہُو
اوہ کردے وضو اسم اعظم دا تے دریا وحدت وچ ناتے ہُو
تدوں قبول نمازاں باہُو جد یاراں یار پچھاتے ہُو

۱۳۳

ع- عاشق سوئی حقیقی جہڑا قتل معشوق دے منّے ہُو
عشق نہ چھوڑے مُکھ نہ موڑے توڑے سے تلواراں کھنّے ہُو
جِتول ویکھے راز ماہی دے لگے اوسے بنّے ہُو
سچّا عشق حسینؑ علی دا باہُو سر دیوے راز نہ بھنّے ہُو

۱۳۴

ع- عشق سمندر چڑھ گیا فلک تے کتول جہاز کچیوے ہُو
عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہُو
کڑکن کپڑ پوون لہراں جد وحدت وچ وڑیوے ہُو
جس مرتے تھیں خلقت ڈردی باہُو عاشق مرے تاں جیوے ہُو

۱۳۵

ع- عشق دی بھاہ ہڈاں داں بالن عاشق بیھ سیندے ہُو
گھت کے جان جگر وچ آرا ویکھ کباب تلیندے ہُو
سرگرداں پھرن ہر ویلے خون جگر دا پیندے ہُو
ہوئے ہزاراں عاشق باہُو پر عشق نصیب کہندے ہُو

۱۳۶

ع عشق ماہی دے لایاں اگیں انہاں لگیاں کون بجھاوے ہُو
میں کی جاناں ذات عشق دی کہیئے جہڑا در در جا جھکاوے ہُو
ناں خود سووے ناں سون دیوے ستھوں ستیاں آن جگاوے ہُو
میں قربان تنہاندے باہُو جہڑا وچھڑے یار ملاوے ہُو

۱۳۷

ع۔ عشق دیاں اولڑیاں گلاں جہڑا شرع تھیں دور ہٹاوے ہُو
قاضی چھوڑ قضائیں جاون جد عشق طمانچا لاوے ہُو
لوک ایانے متیں دیون عاشقاں مت ناں بھاوے ہُو
مڑن محال تنہانوں باہُو جنہاں صاحب آپ بلاوے ہُو

۱۳۸

ع۔ عاشق شوہدے دل کھڑایا آپ بھی نالے کھڑیا ہُو
کھڑیا کھڑیا ولیا ناہیں سنگ محبوباں دے رلیا ہُو
عقل فکر دیاں سب بھل گیا جد عشقے نال جا ملیا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں عشق جوانی چڑھیا ہُو

۱۳۹

ع۔ عشق اسانوں لسیاں جاتا کر کے آوے دھائی ہُو
جتول ویکھاں مینوں عشق دسیوے خالی جگہ نہ کائی ہُو
مرشد کامل ایسا ملیا جس دل دی تاکی لاہی ہُو
میں قربان اس مرشد باہُو جس دسیا بھیت الٰہی ہُو

۱۴۰

ع۔ عشق اسانوں لسیاں جاتا بیٹھا مار پتھلا ہُو
وچ جگر دے سنھ چالائیس کتیس کم اولا ہُو
جاں اندر وڑ جھاتی پائی ڈٹھا یار اکلا ہُو
باجھوں ملیاں مرشد کامل باہُو ہوندی نہیں تسلا ہُو

۱۴۱

ع۔ عاشق نیک صلاحیں لگدے تاں کیوں اجاڑدے گھر نوں ہُو
بال موا تا برہوں والا نہ لاندے جاں جگر نوں ہُو
جان جہان سب بھل گیونیں پئی لوٹی ہوش صبر نوں ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں خون بخشیا دلبر نوں ہُو

۱۴۲

غ غوث قطب ہن اوربے اور یرے عاشق جان اگیرے ہُو
جھڑی منزل عاشق پہنچن اوتھ غوث نہ پاون پھیرے ہُو
عاشق وچ وصال دے رہندے جنہاں لامکانی ڈیرے ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ذاتوں ذات بسیرے ہُو

۱۴۳

ف فجری ویلے وقت سویلے نت آن کرن مزدوری ہُو
کانواں ہلاں ہکسی گلاں تر تجھی رلی چنڈوری ہُو
مارن چیخاں تے کرن مشقت پٹ پٹ سٹن انگوری ہُو
ساری عمر پٹیندیاں گزری باہُو کدی نہ پئی آ پوری ہُو

۱۴۴

ق قلب ہلیا تاں کیا کجھ ہویا کیا ہویا ذکر زبانی ہُو
قلبی، روحی، خفی، سرّی سبھے راہ حیرانی ہُو
شہ رگ توں نزدیک جلیندا یار نہ ملیوس جانی ہُو
نام فقیر تنہاندا باہُو جھڑے وسدے لامکانی ہُو

۱۴۵

ک۔ کل قبل کو یُسر کیندے کارن دُر بحر دے ہُو
شش زمین تے شش فلک تے شش پانی دے تردے ہُو
چھیاں حرفاں وچ سخن اٹھاراں دو دو معنی دھردے ہُو
مرشد ہادی صحی کر سمجھایا باہُو اس پہلے حرف سطر دے ہُو

۱۴۶

ک۔ کلمے دی کل تد پیوسے جداں کل کلمے وچ کھولی ہُو
عاشق کلماں اوتھے پڑھدے جتھے نور نبیؐ دی ہولی ہُو
چوداں طبق کلمیں دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ہُو
اسانوں کلماں پیر پڑھایا باہُو جند جان اوستے توں گھولی ہُو

۱۴۷

ک۔ کلمیں دی کل تداں پیوسے جداں کلمیں دل نوں پھڑیا ہُو
بے درداں نوں خبر نہ کوئی دردمنداں گل مڑھیا ہُو
کفر اسلام دی گل تداں پیوسے جداں بھن جگر وچ وڑیا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں کلماں صحی کر پڑھیا ہُو

۱۴۸

ک کلمیں دی گل تداں پیوسے جداں مرشد کلماں دسیا ہُو
ساری عمر وچ کفر دے جالی بن مرشد دے دسیا ہُو
شاہ علی شیر بہادر وانگن وڈھ کلمیں کفر نوں سٹیا ہُو
دل صافی تاں ہووے باہُو جاں کلماں لوں لوں رسیا ہُو

۱۴۹

ک کلمے لکھ کروڑاں تارے ولی کیتے سے راہیں ہُو
کلمے نال بجھائے دوزخ جتھے اگ بلے زگاہیں ہُو
کلمے نال بہشتیں جاناں جتھے نعمت سنج صباحیں ہُو
کلمے جیہی کوئی ناں نعمت باہُو اندر دوہیں سرائیں ہُو

۱۵۰

ک کلمے نال میں نہاتی دھوتی کلمے نال ویاہی ہُو
کلمے میرا پڑھیا جنازہ کلمے گور سہائی ہُو
کلمے نال بہشتیں جاناں کلمہ کرے صفائی ہُو
مڑن محال تنہاں نوں باہُو جنہاں صاحب آپ بلائی ہُو

۱۵۱

ک کن فیکون جدوں فرمایا اساں بھی کولوں ہاسے ہُو
ہکے ذات صفات ربیدی آہی ہکے جگ ڈھنڈیاسے ہُو
ہکے لامکاں مکان اساڈا ہکے آن بتاں وچ پھاسے ہُو
نفس پلیت پلیتی کیتی باہُو کوئی اصل پلیت تاں ناسے ہُو

۱۵۲

ک کیا ہویا بُت اودھر ہویا دل ہرگز دور نہ تھیوے ہُو
سے کوہاں میرا مرشد وسدا مینوں وچ حضور دسیوے ہُو
جنیدے اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہُو قبر جنہاں دی جیوے ہُو

۱۵۳

ک کوک دلا متاں رب سنّے چا درد منداں دیاں آہیں ہُو
سینہ میرا دردیں بھریا اندر بھڑکن بھاہیں ہُو
تیلاں باجھ نہ بلن مشالاں درداں باجھ نہ آہیں ہُو
آتش نال یاراناں لاکے باہُو پھر اوہ سڑن کہ ناہیں ہُو

۱۵۴

ک کامل مرشد ایسا ہووے جہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ہُو
نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سجی صبوݨ ناں گھتے ہُو
میلیاں نوں کر دیندا چٹا وچ ذرّہ میل نہ رکھے ہُو
ایسا مُرشد ہووے باہُو جہڑا لوں لوں دے وچ وسے ہُو

۱۵۵

ک کر عبادت پچھوتا سیں تینڈی عمراں چار دہاڑے ہُو
تھی سوداگر کر لے سودا جاں جاں ہٹ ناں تاڑے ہُو
مت جانی دل ذوق مُتّے موت مریندی دھاڑے ہُو
چوراں سادھاں رل پورھبریا باہُو رب سلامت چاڑے ہُو

۱۵۶

گ گند ظلمات اندھیر غباراں راہ نیں خوف خطرے ہُو
مکھ آب حیات منور چشمے او تے سائے زلف عنبر دے ہُو
مکھ محبوب دا خانہ کعبہ جتھے عاشق سجدہ کردے ہُو
دو زلفاں وچ نین مصلے جتھے چاروں مذہب ملدے ہُو
مثل سکندر ڈھونڈن عاشق اک پلک آرام نہ کردے ہُو
خضر نصیب جنہاندے باہُو اوہ گھٹ اوتھے جا بھر دے ہُو

۱۵۷

گ گجھے ساڈے رب صاحب والے کجھ نہیں خبر اصل دی ہُو
گندم دانہ بہتا چگیا، ہُن گل پئی ڈور ازل دی ہُو
پھاہی دے وچ میں پئی تڑپاں بلبل باغ مثل دی ہُو
غیر دے تھیں سٹ کے باہُو رکھیے امید فضل دی ہُو

۱۵۸

گ گودڑیاں وچ جال جنہاں ندی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ہُو
رسک ماہی دی ٹکن نہ دیندی لوک اٹھے دیندے بدیاں ہُو
اندر میرا حق تپایا اساں کھلیاں راتیں کڈھیاں ہُو
تن تھیں ماس جدا ہویا باہُو سوکھ جلا رے ہڈیاں ہُو

۱۵۹

گ گیا ایمان عشقے دیوں یاروں ہو کر کافر رہیئے ہُو
گھت زنار کفر دا گل وچ بت خانے وچ بہیئے ہُو
جس خانے وچ جانی نظر نہ آوے اوتھے سجدہ مول نہ دیہئے ہُو
جاں جاں جانی نظر نہ آوے باہُو توڑے کلماں مول نہ کہیئے ہُو

۱۶۰

ل۔ لایحتاج جنہاں نوں ہویا فقر تنہاں نوں سارا ہُو
نظر جنہاں دی کیمیا ہووے اوہ کیوں مارن پارا ہُو
دوست جنہاندا حاضر ہووے دشمن لیٹ نہ وارا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ملیا نبی سوہارا ہُو

۱۶۱

ل۔ لکھن سکھیوئی تے لکھ ناں جاتا کیوں کاغذ کیتو زایا ہُو
قط قلم نوں مارناں جانیں تے کاتب نام دھرایا ہُو
سبھ صلاح تیری ہوسی کھوٹی جاں کاتب دے ہتھ آیا ہُو
صحیح صلاح تنہاں دی باہُو جنہاں الف تے میم پکایا ہُو

۱۶۲

ل۔ لہ ھو غیری دھندے ہک پل مول نہ رہندے ہُو
عشق نے پٹے رکھ جڑھاں تھیں اک دم ہول نہ سہندے ہُو
جیڑے پتھر وانگ پہاڑاں آہے اوہ لون وانگوں گل دہندے ہُو
عشق سوکھا لاجے ہوندا باہُو سبھ عاشق ہی بن بہندے ہُو

۱۶۳

ل۔ لوک قبر دا کرسن چارا لحد بناؤن ڈیرا ہُو
چٹکی بھر مٹی دی پاسن کرسن ڈھیرا چیرا ہُو
دے درود گھراں نوں وجن کوکن شیرا شیرا ہُو
بے پرواہ درگاہ رب باہُو نہیں فضلاں باجھ نبیڑا ہُو

۱۶۴

ل۔ لوہا ہوویں پیا کٹیویں تاں تلوار سڈیویں ہُو
کنگھی وانگوں پیا چیرویں تاں زلف محبوب بھریویں ہُو
مہندی وانگوں پیا گھوٹیویں تاں تلی محبوب رنگیویں ہُو
وانگ کپاہ پیا پنجیویں تاں دستار سڈیویں ہُو
عاشق صادق ہوویں باہُو تاں رس پریم دی پیویں ہُو

۱۶۵

م۔ مُوتو والی موت نہ ملی جیں وچ عشق حیاتی ہُو
موت وصال تھیسی ہک جدوں اسم پڑھیسی ذاتی ہُو
عین دے وچوں عین جو تھیوے دور ہووے قرباتی ہُو
ہُو دا ذکر ہمیش سڑیندا باہُو دینہاں سکھ نہ راتی ہُو

۱۶۶

م۔ مرشد وانگ سنارے ہووے گھٹ کٹھالی گالے ہُو
پا کٹھالی باہر کڈھے بُندے گھڑے یا والے ہُو
کنیں خوباں دے تدوں سہاون جدوں کھٹے پا اُجالے ہُو
نام فقیر تہاندا باہُو جہڑا دم دم دوست سنبھالے ہُو

۱۶۷

م۔ مرشد میں ں حج مکّے دا رحمت دا دروازہ ہُو
کراں طواف دوالے قبلے نت ہووے حج تازہ ہُو
کن فیکون جدو کا سنیا مرشد دا دروازہ ہُو
مُرشد سدا حیاتی والا باہُو اوہو خضر تے خواجہ ہُو

۱۶۸

م مُرشد کامل اوہ سہڑیئے جہڑا دو جگ خوشی وکھاوے ہُو
پہلے غم ٹکڑے دا میٹے وت رب دا راہ سمجھاوے ہُو
اس کلر والی کندھی نوں چا چاندی بنا وے ہُو
جس مرشد ایتھے کجھ نہ کیتا باہُو اوہ کوڑے لارے لاوے ہُو

۱۶۹

م- مرشد میرا شہباز الٰہی وچ رلیا سنگ جیباں ہُو
تقدیر الٰہی چھکیاں ڈوراں کداں ملسی نال نصیباں ہُو
کوہڑیاں دے دکھ دور کریندا کرے شفا مریضاں ہُو
ہر اک مرض دا دارو توہیں باہُو کیوں گھتنائیں وس طبیباں ہُو

۱۷۰

م- مرشد مکّہ تے طالب حاجی کعبہ عشق بنایا ہُو
وچ حضور سدا ہر ویلے کریئے حج سوایا ہُو
ہر دم میتھوں جدا ناں ہووے دل ملنے تے آیا ہُو
مُرشد عین حیاتی باہُو میرے لوں لوں وچ سمایا ہُو

۱۷۱

م- مرشد وسّے سے کوہاں تے میں نوں دسّے نیڑے ہُو
کی ہویا بُت اوہلے ہویا پر اوہ وسے وچ میرے ہُو
جنہاں الف دی ذات صحی کیتی اوہ رکھدے قدم اگیرے ہُو
نحن اقرب لبھ لیو سے باہُو جھگڑے کل نبیڑے ہُو

۱۷۲

۴۔ مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیا پڑھیوے ہُو
انگلیاں وچ کناں دے دتیاں بن سنیوں پیا سنیوے ہُو
نین نیناں ولوں تر تر تکدے بن ڈٹھیوں پیا ڈسیوے ہُو
باہو ہر خانے وچ جانی وسدا کن سر اوہ رکھیوے ہُو

۱۷۳

۴۔ مرشد باجھوں فقر کماوے وچ کفر دے بڈے ہُو
شیخ مشائخ ہو بہندے حجرے غوث قطب بن اڈے ہُو
تسبیحاں نپ بہن مسیتی جریں موش بہنڈا اوڑ کھڈے ہُو
رات اندھاری مشکل پینڈا باہُو سئے آون ٹھڈے ہُو

۱۷۴

۴۔ مال تے جان سب خرچ کراہاں کر ئیے خرید فقیری ہُو
فقر کنوں رب حاصل ہووے کیوں کیجے دلگیری ہُو
دنیا کارن دین و نجاون کوڑی شیخی پیری ہُو
ترک دنیا تھیں قادری کیتی باہُو شاہ میراں دی میری ہُو

۱۷۵

م- میں کوجھی میرا دلبر سوہنا میں کیونکر اس نوں بھانواں ہُو
ویہڑے ساڈے وڑدا ناہیں پئی لکھ وسیلے پانواں ہُو
ناں میں سوہنی ناں دولت پلّے کیونکر یار مناواں ہُو
ایہہ دُکھ ہمیشاں رہسی باہُو روندڑی ہی مرجانواں ہُو

۱۷۶

م- مذہباں دے دروازے اچے راہ ربانا موری ہُو
پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ لنگھیئے چوری ہُو
اڈیاں مارن کرن بکھیڑے دردمنداں دے کھوری ہُو
باہُو چل اُتھائیں وسیئے جتھے دعویٰ ناں کس ہوری ہُو

۱۷۷

م- میں شہباز کراں پروازاں وچ دریا کرم دے ہُو
زباں تاں میری کن برابر موڑاں کم قلم دے ہُو
افلاطون ارسطو جہیں میرے اگے کس کم دے ہُو
حاتم جہیں لکھ کروڑاں در باہُو دے منگدے ہُو

۱۷۸

ن ناں کو سنگی سنگ نہ کریئے کل نوں لاج نہ لایئے، ہُو
تمے تربوز مول نہ ہوندے توڑے توڑ مکّے لے جایئے، ہُو
کانواں دے بچے ہنس نہ تھیندے توڑے موتی چوگ چگایئے، ہُو
کوڑے کھوہ ناں مٹھے ہوندے باہُو توڑے سئے مناں کھنڈ پایئے، ہُو

۱۷۹

ن نہیں فقیری جھلیاں مارن ستیاں لوک جگاون ہُو
نہیں فقیری وہندیاں ندیاں سکیاں پار لنگھاون ہُو
نہیں فقیری وچ ہوا دے مصلّے پا ٹھیراون ہُو
فقیری نام تنہاندا باہُو جہڑے دل وچ دوست ٹکاون ہُو

۱۸۰

ن ناں رب عرش معلّٰے اُتے ناں رب خانے کعبے، ہُو
ناں رب علم کتابیں لبّھا ناں رب وچ محرابے، ہُو
گنگا تیر تھیں مول نہ ملیا مارے پینڈے بے حسابے، ہُو
جد دا مرشد پھڑیا باہُو چھٹے سب عذابے ہُو

۱۸۱

ن ناں میں عالم ناں میں فاضل ناں مفتی ناں قاضی ہُو
ناں دل میرا دوزخ منگے ناں شوق بہشتیں راضی ہُو
ناں میں تریہے روزے رکھے ناں میں پاک نمازی ہُو
باجھ وصال اللہ دے باہُو دنیاں کوڑی بازی ہُو

۱۸۲

ن ناں میں سنی ناں میں شیعہ میرا دوہاں توں دل سڑیا ہُو
مُک گئے سبھ خشکی پینڈے جدوں دریا رحمت وچ وڑیا ہُو
کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنارے چڑھیا ہُو
صحیح سلامت چڑھ پار گئے باہُو جنہاں مرشد دا لڑ پھڑیا ہُو

۱۸۳

ن ناں اوہ ہندو ناں اوہ مومن ناں سجدہ دیّن مسیتی ہُو
دم دم دے وچ ویکھن مولا جنہاں قضا نہ کیتی ہُو
آہے دانے تے بنے دیوانے جنہاں ذات صحی ونج کیتی ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں عشق بازی چُن لیتی ہُو

۱۸۴

ن۔ ناں میں جوگی ناں میں جنگم ناں میں چلا کمایا ہُو
ناں میں بھج مسیتیں وڑیا ناں تسبا کھڑکایا ہُو
جو دم غافل سو دم کافر مرشد ایہہ فرمایا ہُو
مرشد سوہنیں کیتی باہوؒ پل وچ جا پہنچایا ہُو

۱۸۵

ن نفل نمازاں کم زناناں روزے صرفہ روٹی ہُو
مکّے دے ول سوئی جاندے گھر دِں جنہاں تروٹی ہُو
اچیاں بانگاں سوئی دیون نیت جنہاندی کھوٹی ہُو
کی پرواہ تہناں نوں باہُوؒ جنہاں گھر وچ لدھی بوہٹی ہُو

۱۸۶

ن۔ ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد سب دلاسے مٹھے ہُو
راہ فقر دا پرے پریرے سب حرص دنیا دے کٹھے ہُو
شوق الٰہی غالب ہویاں جند مرنے تے اوٹھے ہُو
باہُو جیس تن بھڑکے بھابر ہوندی اوہ مرن ترہائے بھکھے ہُو

۱۸۷

ن۔ ناں میں سیر ناں پا چھٹا کی ناں پوری سرساہی ہُو
ناں میں تولہ ناں میں ماسا ہن گل رتیاں تے آئی ہُو
رتی ہوتواں ونج رتیاں تلاں اوہ بھی پوری ناہی ہُو
وزن تول پورا ونج ہوسی باہُو جداں ہوسی فضل الٰہی ہُو

۱۸۸

ن۔ نیڑے وسن دُور دسیون دیڑھے ناہیں وڑدے ہُو
اندروں ڈھونڈن دا ول نہ آیا مورکھ باہروں ڈھونڈن چڑھدے ہُو
دور گیاں کجھ حاصل ناہیں شوہ لبھے وچ گھر دے ہُو
دل کر صیقل شیشے وانگوں باہُو دور تھیون گل پردے ہُو

۱۸۹

ن وحدت دے دریا اُچھلے تھل جل جنگل رینے ہُو
عشق دی ذات منیندے ناہن سانگاں جھل تینے ہُو
رنگ بھبھوت ملیندے ڈٹھے سے جوان نکھینے ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جہڑے ہوندیاں ہمت بینے ہُو

۱۹۰

و۔ وحدت دے دریا اُچھلے ہک دل صحی نہ ییستی ہُو
ہک بت خانے واصل تھیّے ہک پڑھ پڑھ رہے مسیتی ہُو
فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی جاں لیستی ہُو
ہرگز رب نہ ملدا باہُو جنہاں ترٹی چوڑ نہ ییستی ہُو

۱۹۱

و۔ وحدت دا دریا الٰہی جتھے عاشق لیندے تاری ہُو
مارن ٹبیاں کڈھن موتی آپو آپی واری ہُو
دُرِ یتیم وچ لئے لشکارے جیوں چن لاٹاں ماری ہُو
سو کیوں نہیں حاصل بھرڑے باہُو جھڑے نوکر نیں سرکاری ہُو

۱۹۲

و۔ ونجن سر تے فرض ہے مینوں قول قالوا بلیٰ دا کر کے ہُو
لوک جانے متفکر ہوئیاں وچ وحدت دے وڑ کے ہُو
شوہ دیاں ماراں شوہ ونج لہیساں عشق تلہ سر دھر کے ہُو
جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا باہُو جیں لدھا تیں مر کے ہُو

۱۹۳

و۔ ویہہ ویہہ ندیاں تارو ہوئیاں بمبل چھوڑے کاہاں ہُو
یارا ساڈا رنگ محلیں در تے کھلے سکاہاں ہُو
ناں کوئی آوے نہ کوئی جاوے اسیں کیں ہتھ لکھ منجاہاں ہُو
جے خبر جانی دی آوے باہُو کھڑ کلیاں پھل تھواہاں ہُو

۱۹۴

ھُو، دا جامہ پہن کراہاں اسم کماون ذاتی ھُو

کُفر اسلام مقام نہ منزل ناں اوتھے موت حیاتی ھُو

شاہ رگ تھیں نزدیک لدھو سے پا اندر وَنے جھاتی ھُو

اوہ اساں وچ اسیں انہاں وِچ باھُو دور رہی قرباتی ھُو

۱۹۵

ہک جاگن ہک جاگ نہ جانن ہک جاگدیاں ہی سُتّے ھُو

ہک ستیاں جا واصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مُٹھے ھُو

کے ہویا جے گھگّو جاگے جہڑا لیندا ساہ اپُٹھے ھُو

میں قربان تنہاں توں باھُو جنہاں کھوہ پریم دے جُتّھے ھُو

۱۹۶

ہک دم سجن تے لکھ دم دیری ہک دم دے یارے مرد ے ھُو

ہک دم پچھے جنم گوایا چور بنے گھر گھر دے ھُو

لائیاں دا او قدر جانن جہڑے محرم ناہیں سِر دے ھُو

سو کیوں دھکے کھاون باھُو جہڑے طالب سچے در دے ھُو

۱۹۷

ہر دم شرم دی تند تروڑے جاں ایہہ چھوڑک بَلّے ھُو

کجھ رک بالاں عقل دا دیوا مینوں برہوں انھیری جُھلّے ھُو

اُجڑ گیاں دے بھیت نیارے لکھ لعل جواہر رُلتے ھُو

دھوتیاں داغ نہ لہندے باھُو جہڑے رنگ مجیٹھی ڈُھلّے ھُو

۱۹۸

ہ- ہس ڈے کے ووٹ لیوئی تینوں دتا کیں دلاسا ہُو
عمر بندے دی ایویں وہانی جیویں پانی وچہ پتاسا ہُو
سوڑی اسامی لٹ گھتیین پلٹ نہ سکسیں پاسا ہُو
یتھوں صاحب لیکھا منگسی باہُو رتی گھٹ نہ ماسا ہُو

۱۹۹

ہ- ہور دوانہ دل دی کاری کلماں دل دی کاری ہُو
کلماں دور زنگار کریندا کلمیں میل آتاری ہُو
کلماں ہیرے، لعل، جواہر، کلماں ہٹ پساری ہُو
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں باہُو کلماں دولت ساری ہُو

۲۰۰

ہ- ہکی ہکی پیڑکولوں کُل عالم کوکے عاشقاں لکھ بیڑ سہیڑی ہُو
جتھے ڈھہن رڑھن دا خطرہ ہووے کون چڑھے اس بیڑی ہُو
عاشق چڑھدے نال صلاحاں دے اوہناں تار کیر وچ بھیڑی ہُو
جتھے عشق پیا تلدا ناں رتیں دے باہُو اتھے عاشقاں لذت لکھیڑی ہُو

۲۰۱

ے- یار یگانہ ملسی تینوں جے سر دی بازی لائیں ہُو
عشق اللہ وچ ہو مستانہ ہُو ہُو سدا الائیں ہُو
نال تصور اسم اللہ دے دم نوں قید لگائیں ہُو
ذاتے نال جاں ذاتی رلیا تد باہُو نام سدائیں ہُو

تصانیف حضرت سلطان باھو

عقل بیدار

گنج الاسرار

اورنگ شاہی

مجالسۃ النبی ﷺ

اسرار قادری

مناقب سلطانی

قرب التوحید

طرفۃ العین

کلید التوحید

نور الھدیٰ

رسالہ روحی شریف

سلوک صوفیاء و فقر محمدی

کشف الاسرار

دیدار بخش

ابیات باھو

امیر الکونین

محک الفقر

عین الفقر

شبیر برادرز

زبیدہ سنٹر ۴۰ اردو بازار لاہور

فون: 042-7246006